

MATHIAS DAEMS

einde van een lied

First published by in spiegelbeeld VZW 2026

Copyright © 2026 by Mathias Daems

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored, or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, scanning, or otherwise without written permission from the publisher. It is illegal to copy this book, post it to a website, or distribute it by any other means without permission.

This novel is entirely a work of fiction. The names, characters, and incidents portrayed in it are the work of the author's imagination. Any resemblance to actual persons, living or dead, events, or localities is entirely coincidental.

Mathias Daems asserts the moral right to be identified as the author of this work.

First edition

inhoud

<i>Foreword</i>	v
Verdwaald in de tijd	1
De Muur tussen ons	4
Bondgenoten in het geheim	7
Een nieuwe start	11
Afgeleiden en akkoorden	15
Ruggen recht, monden dicht	19
Het anker in de storm	24
Droom en realiteit	28
Sterker dan de stilte	31
Oude vijanden, nieuwe wonden	34
Een ander einde	38
Geen weg terug	43
Slapen als we dood zijn	50
Kleren maken de man	56
De eerste barst	62
Een dove luisteraar	67
Het gif van de twijfel	70
Bloed in het water	76
Gevangen in succes	80
Stemmen in het hoofd	85
Breuklijn in het zand	89
De laatste stilte	93
Valse noten en vage woorden	96

Wanneer de spotlights doven	101
Alleen wij nog	105
Geen weg terug	110
De witte enveloppe	113
Terug naar af	117
Doodse stilte op de voorste rij	122
De prijs van het podium	125
Applaus zonder warmte	130
Het gif in de envelop	133
De show van de schaduwen	137
Verfrommelde idolen	141
Solo in de gangen	145
Geen lijstje voor vergeving	149
Einde van een lied	153
Ruising op de lijn	158
Een masker van leegte	161
De trilling van het staal	165
Het ongeopende hart	168
Vrede na de laatste noot	174
Epiloog	178

Voorwoord

Verhalen beginnen zelden op de eerste pagina van een boek. Ze beginnen in de kamers waar we opgroeien, in de dromen die we luidop durven uitspreken. En soms in de pijn die we van onze ouders erven.

Met *Einde van een Lied* wilde ik de grens opzoeken tussen trouw blijven aan jezelf en de angst om de mensen van wie je houdt teleur te stellen. Iedereen heeft een lied dat hij niet durft te zingen; voor de één is het een onvervulde droom, voor de ander een pijnlijk geheim uit het verleden. In dit verhaal neem ik je mee naar de wereld van Lowie Hendriks.

Hij is niet zomaar een personage; hij staat symbool voor iedereen die ooit heeft moeten vechten om gehoord te worden in een huis waar stilte de norm is en de wereld liever de volumeknop omdraait.

Muziek is de rode draad, maar de echte melodie zit in de keuzes die we maken wanneer de lichten uitgaan en de spotlights doven. Het gaat over de moed die nodig is om de schaduwen van je af te schudden en je eigen pad te kiezen, ook als dat bezaaid ligt met gebroken beloftes.

Ik hoop dat dit verhaal je raakt
je aan het denken zet en je aanmoedigt om je eigen melodie
terug te vinden. Hoe vals de wereld soms ook meezingt.

— *Mathias Daems 2026*

Verdwaald in de tijd

De sfeer in de studio was bedrieglijk ontspannen. Harry en Willy genoten van een welverdiende cocktail, vers geshaket door de creatieve handen van Harry. In de wandelgangen van de muziekwereld werd hij weleens de beste barman van het universum genoemd. Althans, volgens Willy. Naast zijn basgitaar runde hij met evenveel passie de “Harbar”.

Terwijl Bob buiten een frisse neus haalde, verbrak Willy abrupt de stilte. “Luister,” zei hij, zijn stem plotseling rauw en doodserieus. “We moeten het over Bob hebben.”

Harry staarde in zijn glas zonder hem aan te kijken. “Oh?”

“Die paniekaanvallen... het wordt erger, Harry. Hij blokkeert midden in een take. En die haatbrieven? Ze vreten hem levend op. Ik zie aan zijn ogen hoe hard hij ervan afziet.” Willy zuchtte diep, een geluid dat klonk als een definitief besluit. “We kunnen zo geen band runnen.”

Harry haalde onverschillig zijn schouders op, wat Willy een vlaag van frustratie bezorgde.

“Kan het jou dan echt niets schelen?” beet hij hem toe.

Harry zette zijn glas neer en keek Willy eindelijk recht aan. “Maat, we hebben allemaal onze bagage. Jij met je woede, Bob met zijn angst. Die zware rugzakken... dat is juist wat ons ‘ons’ maakt.”

Even leek de rust terug te keren, maar de stilte werd verscheurd door een rauwe, woedende stem in de gang. Harry en Willy sprongen overeind, hun hartslag in hun keel. Nog voor ze een stap konden verzetten, vloog de deur open. Bob stormde binnen, zijn gezicht een masker van razernij. In zijn trillende hand klemde hij een verfrommelde brief.

Harry nam het papier zwijgend over. Eén blik naar Willy was genoeg: ze wisten precies wat voor gal er in die brief was gespuwd. Nog voor Harry zijn mond kon openen, knapte er iets in Bob. De woede maakte plaats voor pure, rauwe paniek.

“Adem in, Bob, godverdomme, adem gewoon in!” willy’s stem sneed door de kleine studio als een bot mes. Hij smeed zijn gitaar in de standaard; de trillende snaren jankten pijnlijk na tegen de muren. “We kunnen niet opnemen als jij om de vijf minuten naar je keel grijpt, alsof je aan het verdrinken bent!”

Bob zakte langs de muur naar beneden; zijn benen weigerden dienst. Zijn borstkas ging razendsnel op en neer, maar de lucht leek een muur te raken voordat het zijn longen bereikte. De muren van de studio kwamen op hem af, de studiowand veranderde in een gevangenis.

“Ik... ik krijg geen... de brief... ze hebben gelijk,” perste Bob eruit. Elk woord uit de brief brandde in zijn geheugen als een definitief oordeel.

“Die brief is geschreven door één klootzak!” brulde Willy. Hij liep rood aan; zijn eigen woede was het enige schild tegen de angst dat ze inderdaad aan het falen waren.

Hij trapte een kruk dwars door de ruimte. “Maar jouw paniek? Daar gaan we aan onderdoor! Je verpest de sessies, de optredens... je verpest alles!”

“Mannen, stop,” probeerde Harry te sussen. Hij ging tussen hen in staan, de handen afwerend omhoog. “Willy, dimmen. Hij kan er niets aan doen. Bob, kijk naar mij. Het is maar een brief.”

“Het is niet alleen die brief!” gilte Bob, terwijl hij met zijn laatste krachten overeind krabbelde. De wereld tolde voor zijn ogen. “Het is de waarheid! We zijn niets! We komen nergens!”

“Als je per se ergens heen wilt, daar is de deur! donder dan maar op!” schreeuwde Willy hem recht in zijn gezicht. Hij was de controle volledig kwijt. “Als je de druk niet aankan, ga dan ergens anders lopen janken! Wij zijn klaar met je!”

Willy stormde de studio uit en smet de deur met een geweld dicht dat het glas trilde. De klap echode na in Bobs hoofd, harder dan de zwaarste drumslag. Verblind door angst en woede wilde Bob erachteraan. Hij voelde zijn hartslag in zijn keel bonzen, zijn ademhaling werd een zware reutel.

“Bob! Bob!”

De stem klonk uit de verte. Bob negeerde het, denkend dat Harry hem wilde tegenhouden. Maar pas na enkele seconden drong het tot hem door dat die stem anders was. Niet die van Harry. Het was een zachte, vertrouwde stem vol liefde.

Bob bevroor. Hij knipperde met zijn ogen en hapte naar lucht. De muffe geur van isolatiemateriaal en versterkers was op slag verdwenen. De studiógang maakte plaats voor de vertrouwde houten vloer van zijn woonkamer. Hij stond niet bij de studiódeur, maar bij de keukentafel, zijn nagels diep in het hout gegraven. Het was Samantha. Haar bezorgde blik haalde hem langzaam terug uit zijn nachtmerrie.

De Muur tussen ons

“Je was er weer, hè? Die dag in de studio?” vroeg Samantha. Bob kon haar alleen maar aankijken. Ze zag dat de spanning en de pijn veel teweegbrachten bij hem. Terwijl ze naast hem ging zitten, vroeg ze voorzichtig: “Wil je erover praten? Het is niet de eerste keer dat dit gebeurt, Bob.”

Bob schudde zijn hoofd, maar Samantha bleef volhouden. “Kan ik iets voor je doen?”

Bob brak. De kille muur die hij had opgetrokken, vertoonde barstjes. “Ik mis ze,” gaf hij toe, zijn stem nauwelijks hoorbaar. “Ik mis de band, de repetities...”

Samantha luisterde begripvol. Toen hij was uitverteld, zei ze zacht: “Misschien is het tijd om opnieuw te beginnen. Ik weet dat het niet makkelijk is geweest, maar wordt het geen tijd om het goed te maken? Wie weet... de band opnieuw opstarten?”

Even kreeg Bob een krop in zijn keel. Het verlangen was er, maar de bittere knop in zijn hoofd sloeg weer om. “Waarom zou ik die moeite nog doen?” vroeg hij kil. “Ze hebben mij verraden, die zogenaamde beste vrienden.”

“En daarbij, iedereen is zijn eigen weg gegaan. Harry met zijn stylingbureau, Willy die coach is...” Hij zuchtte diep. “Ja, die mannen hebben het gemaakt. Vroeger waren ze gedreven.”

Alsof er met een hamer een nieuw besef in zijn hoofd werd geslagen, ging hij hard verder: “Nee. Muziek moet hier buiten blijven. Ik mag er niet aan denken.”

Samantha keek hem streng aan. “Bob, je weet dat je zoon muzikant wil worden, toch?”

“Over mijn lijk,” beet Bob haar toe. “En hij zal zeker nooit weten...”

“Wie mag wat nooit weten?”

De stem klonk uit de gang. Lowie kwam samen met zijn broer James de kamer binnen. Ze gingen bij hun ouders aan tafel zitten en er heerste onmiddellijk een ongemakkelijke stilte.

“Oh, niets hoor,” zei Bob ontwijkend. Lowie keek hem vol ongeloof aan met een kille blik. Om de spanning te verbreken, vroeg Bob voorzichtig aan James: “Hoe was het op school?”

James zuchtte en rolde met zijn ogen. “Hetzelfde als altijd hè, pa,” zei hij nonchalant. “We hebben weer niks geleerd dat we ooit in ons leven moeten gebruiken.”

Samantha mengde zich in het gesprek; ze was duidelijk niet blij met het antwoord dat James net gaf. “Zeur niet zo,” zei ze streng. James keek haar op een nonchalante en vragende manier aan.

“Later ga je school nog missen,” ging ze verder.

“Ah ja, want school is echt de beste tijd van mijn leven,” zuchtte hij met de nodige frustratie. Hij rolde met zijn ogen en nam zijn hoofdtelefoon; hij wilde absoluut niet meer meegaan in dit soort gesprekken. In zijn ogen was het tijdsverspilling en moest niemand zich met zijn leven bemoeien.

Voor zijn ouders was het ondertussen wel duidelijk. Hun aandacht werd nu op Lowie gericht. Ook hij kreeg dezelfde vraag. Lowie twijfelde even, maar de frustratie kookte direct over.

“Dat je dat nog moet vragen! Je weet toch dat ik die verdomde school haat! Ik wil daar niet zijn! Ik wil naar een muziekschool... ik wil muzikant worden!”

“Ben je daar nu weer mee?” Bobs ogen stonden strak op zijn zoon gericht. “Muzikant... wat denk je wel niet? Nee! Jij wordt een dokter. Ik begrijp niet...”

Lowie sprong woedend recht, zijn stoel viel bijna achterover, en onderbrak hem: “Oh, jij begrijpt het niet? Het enige wat ik niet begrijp, is dat jij, mijn eigen vader, niet in mijn dromen gelooft! Wanneer dringt het nu eindelijk eens door?! Ik wil geen dokter worden!”

Hij stormde weg. James haalde zijn koptelefoon af en keek geschrokken naar de lege plek van zijn broer. “Lowie...?” fluisterde hij, waarna hij snel achter hem aan rende.

Bondgenoten in het geheim

Lowie stormde zijn kamer binnen en sloeg de deur met een harde knal dicht. Hij voelde zijn bloed koken van woede; zijn hart bonsde met tweehonderd slagen per minuut en zijn ademhaling was luid en onregelmatig.

“Dit is toch niet normaal?!” schreeuwde hij tegen zichzelf. “Hoe durft hij zomaar te bepalen hoe ik mijn leven moet leiden?”

Met die gedachte voelde hij de woede weer aanzwellen. Zonder na te denken greep hij een boek van zijn nachtkastje en smeed het richting de deur. Pas toen besepte hij dat hij James, die even daarvoor stilletjes was binnengekomen, bijna had geraakt. Even staarden ze elkaar aan. Lowie mompelde iets wat op een excuus leek.

James negeerde het gemompel, raapte het boek op en bekeek de cover: *Muziek maken voor Dummies*.

“Je neemt dit wel heel serieus, hè?” zei James.

Lowie draaide zich met zijn rug naar James toe om het gesprek af te blokken.

Zonder zijn broer aan te kijken, snauwde hij: “Als je hier bent gekomen om me uit te lachen, kun je net zo goed meteen weer vertrekken, maat.”

James legde het boek terug en barstte abrupt in lachen uit. “Typisch. Je bent een echte Hendriks, net als pa: even koppig en standvastig.”

Lowie draaide zich met een diepe zucht om. “Wat moet je?” vroeg hij kortaf.

“Ik ben hier om je te helpen,” zei James simpelweg.

“Oh ja?” De woede op Lowies gezicht maakte plaats voor onzekerheid. Waarom zou James hem willen helpen? De vragen spookten door zijn hoofd.

James zag de verwarring en ging verder zonder dat Lowie iets hoefde te zeggen. “Kijk, ik weet hoe graag je dit wilt. En zwijg hier alsjeblieft over tegen pa, want hij zou me vermoorden...”

“James, kun je alsjeblieft gewoon zeggen wat je te zeggen hebt?” onderbrak Lowie hem ongeduldig.

De twee broers gingen samen op het bed zitten. Zonder een woord te zeggen haalde James een verfrommelde flyer uit zijn zak en gaf hem aan Lowie. Lowies frons werd alleen maar dieper. “Lees maar gewoon,” zei James kalm, terwijl hij voor zich uit staarde.

Lowie begon te lezen. Terwijl zijn ogen over de regels gleden, verdween zijn frons als sneeuw voor de zon. Bij elk woord werd de glimlach op zijn gezicht breder. Het werd stil in de kamer. De tranen van geluk stonden in zijn ogen.

“Meen je dit? Een talentenjacht op school?” vroeg Lowie vol ongelooft. “Waarom vertel je me dit?”

“Ik wil dat je gelukkig bent, Lowie. Je hebt gelijk: muziek zit in je bloed. Je moet gaan. Zo kun je aan pap bewijzen dat dit is wie je bent...”

Tranen rolden over Lowies wangen. Nog nooit eerder voelde hij zich zo begrepen. Hij gaf zijn broer een knuffel. Zijn besluit stond vast: hij zou vanavond deelnemen. Maar zijn vastberadenheid werd al snel overgenomen door onzekerheid. Hij liet James los en begon te ijsberen.

“Maar wat als ik niet goed genoeg ben? Wat als ik faal? Ik heb nog nooit op een podium gestaan...” Lowie begon zwaarder te ademen met elke stap die hij nam. “Ik kan het niet, en zeker niet alleen.”

Lowie zakte bijna door de grond van de zenuwen. James liep naar hem toe en ging naast hem zitten. “Lowie, luister naar mij... je hoeft dit niet alleen te doen. Je gaat nu naar die auditie en je vraagt naar Tom en Emma. Ik heb horen vallen dat ze nog op zoek zijn naar een derde persoon om samen een nummer te doen.”

Lowie schudde zijn hoofd, zijn ademhaling nog steeds onregelmatig. “Nee, James. Je begrijpt het niet. Als pap erachter komt... hij maakt me af. Je weet hoe hij denkt over ‘vrije tijd’ en ‘herrie maken’. Voor hem is muziek een verspilling van alles waar hij voor staat.”

“Hij komt er niet achter,” zei James vastberaden. Hij pakte Lowies schouders vast en dwong hem om hem aan te kijken. “Niet als wij slim zijn.”

“Slim?” Lowie lachte bitter terwijl hij opstond en weer begon te ijsberen. Zijn handen trilden. “Hoe gaan we dat doen? Hij zit de hele avond in zijn luie stoel met de krant. Hij ziet alles wat er in dit huis gebeurt. Ik kan niet zomaar de voordeur uitlopen met een gitaar over mijn schouder!”

“Daarom loop je ook niet door de voordeur,” fluisterde James. Hij liep naar het raam en keek naar buiten, naar de oprit waar de auto van hun vader stond. “Luister, om zeven uur begint

die voetbalwedstrijd waar hij al de hele week over praat.

Ik ga beneden bij hem zitten. Ik zorg dat de tv extra hard staat en ik blijf hem vragen stellen over buitenspel en de tactiek. Hij vindt het heerlijk om de expert uit te hangen. Hij zal geen oog voor de gang hebben.”

Lowie stopte met ijsberen. De twijfel streed met een sprankje hoop in zijn ogen. “En ik dan?”

“Jij pakt je spullen en klimt via het dak van de schuur naar beneden. Dat heb je vroeger honderd keer gedaan toen we nog verstoppertje speelden. De achtertuin is donker genoeg. Je rent naar de school, doet die auditie met Tom en Emma, en je zorgt dat je voor het laatste fluitsignaal weer boven in je kamer bent.”

Lowie slikte moeizaam. “Het is waanzin, James. Als hij me betrapt...”

“Dan zeg ik dat ik je heb geholpen,” onderbrak James hem zonder aarzelen. “Lowie, dit is je kans. Wil je de rest van je leven achter een bureau zitten en doen alsof je gelukkig bent, of wil je vanavond laten zien wie je echt bent?”

Het bleef even doodstil in de kamer. Je hoorde alleen de wind die zachtjes tegen het raam tikte. Lowie keek naar zijn handen, de handen van een muzikant. Hij balde ze tot vuisten. De angst was er nog steeds, maar de drang om te zingen was eindelijk sterker.

“Oké,” zei Lowie schor. “Laten we het doen.”

James grijnsde en gaf hem een stevige schouderklop. “Dat is de spirit.”

Een nieuwe start

Lowie duwde de zware klapdeuren van de aula open. De geur van zweet, goedkope parfum en zenuwen sloeg hem tegemoet. Op het podium stond een meisje verstijfd achter de microfoon; ze was halverwege een tekstregel de woorden vergeten en staarde nu met grote, bange ogen de donkere zaal in, terwijl de band ongemakkelijk bleef doorspelen in een poging te redden wat er nog te redden viel. Lowies aandacht werd getrokken door een duo dat in de coulissen stond te discussiëren. Hij herkende ze meteen van de verhalen: Tom en Emma.

Tom stond voorovergebogen, zijn handen op zijn knieën. “Ik kan dit niet, Emma. Mijn handen trillen te hard. Ik laat mijn plectrum vallen, ik weet het zeker,” pufte hij.

Emma hield zijn schouders vast en keek hem dwingend aan. “Adem in, Tom. Gewoon ademen. We hebben dit geoefend,” zei ze kalm, al verraadde de rimpel tussen haar wenkbrauwen haar eigen bezorgdheid.

“Euh, hallo?” onderbrak Lowie hen ongemakkelijk. “Ik ben Lowie. Ik hoorde dat jullie nog een derde stem zoeken?”

Tom schoot omhoog, zijn ogen wijd van schrik. “Een derde man? Nu? Ben je gek geworden?” Hij keek Lowie van top tot teen aan. Zijn kleren zaten nog schuin van de ontsnapping via het dak. “Je ziet eruit alsof je net door een heg bent getrokken. We hebben geen tijd voor amateurs die vijf minuten voor aanvang komen binnenwandelen.”

“Ik ben geen amateur,” beet Lowie van zich af. De adrenaline van de confrontatie met zijn vader zat nog in zijn bloed en maakte hem feller dan normaal. “Ik heb alles gegeven om hier vanavond te zijn. Ik ken jullie nummer; ik heb jullie horen oefenen in het muzieklokaal.”

“Je bespioneert ons?” riep Tom uit, zijn stem overslaand van paniek. “Emma, dit is een ramp! Hij gaat alles verpesten. Ik stop ermee. Ik ga naar huis.”

“Tom, blijf hier!” Emma stapte tussen de twee jongens in en hield Lowie op afstand met een vlakke hand. “Luister, Lowie, het is nu echt niet het moment. Tom heeft het moeilijk en we hebben geen tijd om een vreemde in te werken.”

“Maar jullie hebben die derde stem nodig voor de harmonie in het refrein,” drong Lowie aan. “Zonder die stem klinkt het leeg. Dat weten jullie allebei.”

Tom schudde zijn hoofd en begon zijn gitaar in te pakken. “Het maakt niet uit. Het is voorbij. Ik doe dit niet...”

“NUMMER 42 NAAR HET PODIUM ALSTUBLIEFT!”
galmdde de stem van de organisator door de zaal.

Het werd doodstil tussen hen. Tom verstijfde met de rits van zijn koffer halverwege. Hij keek naar het felle licht op het podium en toen naar de uitgang. Hij was een fractie van een seconde verwijderd van vluchten.

Emma greep zijn arm vast.

“We hebben geen keus meer, Tom. We gaan op.” Ze keek naar Lowie, haar blik nu hard en beslist. “Oké, ‘hulp uit de heg’. Als je het verpest, schop ik je persoonlijk het gebouw uit. Pak een microfoon en een gitaar.”

Zonder nog een woord te wisselen liepen ze het podium op. De zaal was donker, op de honderden oplichtende ogen na. Tom trilde nog steeds, maar zodra Lowie naast hem ging staan en de eerste noot van het intro neuriede, gebeurde er iets.

De drie stemmen vonden elkaar blindelings. De onzekerheid van Tom smolt samen met de kracht van Lowie en de stabiliteit van Emma. Het was niet zomaar goed; het was alsof ze al jaren samen speelden. Toen de laatste noot wegstierf en het applaus losbarstte, keken ze elkaar aan. De ruzie was vergeten. De angst was weg. ze bogen voor de eerste keer samen en verlieten het podium. De deur van de aula viel met een doffe klap achter hen dicht.

De echo van het applaus hing nog ergens in de gang, maar hierbuiten was het stil. Te stil bijna.

Niemand zei iets.

Ze liepen zonder richting naar de fietsenstalling, alsof hun lichamen nog niet goed wisten wat er net gebeurd was. Tom haalde zijn gitaar van zijn schouder en zette hem voorzichtig tegen de muur. Zijn handen trilden nog lichtjes.

Emma ging op de rand van het betonnen muurtje zitten en keek voor zich uit. Haar notatieblok hing slap in haar hand, ongebruikt. Voor één keer had ze niets opgeschreven.

Lowie bleef staan. Hij keek naar zijn handen, draaide ze langzaam om, alsof hij verwachtte dat er iets veranderd was.

“Was dat... echt?” vroeg hij uiteindelijk zacht.